

Jochem Myjer

DE GORGELS

EN DE LAATSTE KANS

Illustraties Rick de Haas

Leopold / Amsterdam

HELEMAAL-HEEL-VER-WEG...

9

‘We zijn met te weinig, of-niet-of-wel!’ riep Waakgorgel Jukko. Het zweet gutste van zijn voorhoofd.

Fiiieeeeett. Jukko floot keihard op zijn vingers.

Meteen kwam er een enorme zeearend aangevlogen die keurig achter hem landde.

Pats! Met een ferme tik van zijn Waakstok sloeg Jukko nog twee aanstormende Brutelaars weg en daarna klom hij op de rug van de machtige roofvogel.

‘Braut, ik ga helemaal hulp halen op het Eiland, zeg-maar!’ riep hij tegen een grote gespierde Gorgel met een ruige baard die naast hem vocht.

‘Neem, absöluut, Dönar mee, öf-niet-öf-wel,’ riep Braut met een vreemd accent.

‘Er mag hem, söwiesö, niets överkömen.’ Hij wees naar een oudere Gorgel met een ijzeren helm met twee hoorns die in een hoek werd gedreven door een tiental Brutelaars.

Jukko drukte met zijn voet tegen de zij van de zeearend. Meteen spreidde de vogel zijn enorme bruine vleugels en hij vloog laag over de vechtende wezentjes heen.

Jukko schreeuwde iets naar de oudere Gorgel. Die greep een poot van de grote vogel en stak zijn Waakstok hoog de lucht in. Jukko greep de stok en slingerde de oudere Gorgel met één hand op de rug van de zeearend.

Snel vlogen ze richting het Zuiden.

Jukko keek nog één keer om naar de toendra in het Hoge Noorden.

Hij hoopte dat de overgebleven Grensgorgels hun schuilplaats in het berkenbos veilig hadden bereikt.

FLITSLES

10

Pieppp. Rrrr. Rrrr. Rrrr.

Snel drukte Melle op het knopje van zijn nieuwe horloge. Het piepen en trillen stopte meteen.

Hij rekte zich uit, wreef de slaap uit zijn ogen en bleef net zo lang liggen tot hij zijn horloge op 5.01 uur zag springen. Onder de tijd stond de datum, 24 augustus.

Hij liep naar het raam en schoof het gordijn open.

Plukjes mist zweefden als spoken boven het helmgras.

Vlug kleedde hij zich aan en sloop langs de slaapkamer van opa en oma.

Beneden hing hij de Toverkijker om zijn nek en pakte hij de Waakstok die hij gisteren al bij de achterdeur had gelegd. Hij sloop naar buiten en deed zo zacht mogelijk de deur achter zich dicht.

Pats! Hij voelde een harde tik op zijn enkel.

'Au!' riep Melle. Meteen sloeg hij een hand voor zijn mond.

Hij luisterde, maar binnen in huis sliep iedereen gewoon door. Geïrriteerd keek hij omlaag.

Een klein wezentje met puntige oren en een wollen jasje stond lachend op zijn schoen te zwaaien met een stok. ‘De kleine Krulman is bijna helemaal te laat, of-niet-of-wel,’ zei Bobba.

Melle keek weer op z’n horloge. ‘Het is 5.11 uur. Ik had nog vier minuten, hoor.’

Hij wilde het laten zien aan zijn Waakgorgel.

Flits! Bobba was al weg.

Melle zag dat hij al bijna boven op het duin achter het huis was. Hij flitste op de Mensenmanier achter Bobba aan en kwam hijgend en puffend boven.

Melle keek met zijn superogen om zich heen.

Verderop zag hij op een grasveldje tussen de duinen 43 Waakgorgels-in-opleiding rond Meester Mokka. Zijn Waakgorgel Bobba zwaaide ongeduldig met z’n Waakstok.

Melle sprintte het duin af en ging bij de groep Waakgorgels-in-opleiding staan. Het zweet gutste nu al van zijn voorhoofd.

De jonge Gorgels keken allemaal met open mond naar Melle. ‘Ik had al gehoord dat hij er, zeg-maar, bij zou zijn, of-niet-of-wel,’ fluisterde een van hen zenuwachtig.

‘Ik dacht dat hij dus helemaal veel groter was, of-niet-of-wel,’ zei een jong Gorgelmeisje. Ze kreeg rode vlekjes in haar nek.

Melle hoorde ze zijn bijnaam fluisteren. ‘Moet je die Waakstok van de kleine Krulman helemaal zien, zeg-maar,’ zei een gespierd Gorgeltje tegen zijn vriend. ‘Ik zie het Kotsbalgerslijm er nog op zitten, of-niet-of-wel.’

Verlegen keek Melle naar de grond. Hij voelde een Gorgelhandje op zijn enkel. Het was Belia, de Waakgorgel van zijn zusje Limoni. Hij gaf haar een knipoog.

Meester Mokka schraapte zijn keel. ‘*Goeimorgelavroeggievroeggie*, Waakgorgels-in-opleiding. En wat een eer dat je er ook bent, zeg-maar, kleine Krulman. Tot de zon helemaal achter de duinen opkomt, hebben we een van de belangrijkste lessen van deze opleiding, of-niet-of-wel. De Kunst-van-het-helemaal-wegflitsen.

We hebben vandaag, zeg-maar, een Gast-Meester die tot de beste wegflitsers van de wereld hoort, of-niet-of-wel: Bobba!’

Alle jonge Gorgels tikten met hun Waakstok op de grond.

Dat is een teken van respect, dacht Melle. Hij had het Bobba laatst zien doen toen de Grijsje Gorgel langsliep.

Bobba frummelde wat verlegen aan de knopen van zijn Waakgorgeljas en riep: ‘Waakgorgels-in-opleiding, wat is, zeg-maar, het belangrijkste bij het wegflietsen, of-niet-of-wel?’

Eén van de jonge Waakgorgels stak zijn Waakstok in de lucht.

Bobba knikte naar hem.

‘Eh... ik denk, zeg-maar, de flitssnelheid, of-niet-of-wel,’ zei het Gorgeltje.

Bobba fronste zijn wenkbrauwen.

‘Bijna goed, of-niet-of-wel. De flitssnelheid is inderdaad belangrijk. Maar veel belangrijker, zeg-maar, is dat je weet *waar* je heen flitst, of-niet-of-wel. Zodra je ergens bent, moet je *altijd* helemaal om je heen kijken *waar* je naartoe kan flitsen als het nodig is, zeg-maar.’

Flits.

Weg was Bobba. Naast Meester Mokka dwarrelde alleen wat duinzand naar beneden.

Melles superogen speurden rond, en zagen het voetje van zijn eigen Waakgorgel verderop in het helmgras.

De Waakgorgels-in-opleiding praatten allemaal door elkaar heen.

‘Hier zit ik, of-niet-of-wel,’ riep Bobba.

De Waakgorgels draaiden zich om. Bobba kwam van achter een dichte pluk helmgras tevoorschijn. ‘Deze verstopplek had ik al helemaal gezien toen ik hier kwam aanlopen,’ riep hij trots.

Weer tikten de Waakgorgels uit respect met hun Waakstok op de grond.

Flits. Bobba stond weer naast Meester Mokka.

‘Dus wij willen dat jullie allemaal helemaal goed om je heen kijken en op dit moment, zeg-maar, een verstopplek kiezen,’ riep Meester Mokka. ‘Niet te ver en goed beschut, of-niet-of-wel. Op mijn teken flitsen jullie allemaal daarheen.’

Alle Waakgorgels gingen in de starthouding staan. Het was zo stil dat je alleen de wind kon horen suizen.

Melle koos met zijn superogen een grote struik tien meter verderop. Ook hij nam de starthouding aan.

Bobba liet een lange stilte vallen. ‘Zijn jullie klaar?’

De Waakgorgels-in-opleiding knikten gespannen. Hun wangen waren knalrood.

‘Oké, jullie zijn, zeg-maar, aan het waken over jullie Mensenkind. Jullie zijn net helemaal bezig om een korstje te kleien voor een schaafwond op hun knie. Plotseling hoor je iemand zachtjes de trap op lopen. De moeder of vader van het Mensenkind komt kijken of hij of zij een extra deken nodig heeft. De deurklink gaat langzaam naar beneden. Dit is het moment. Je moet wegflitsen. Ik ga nu aftellen... 3... 2...’

Melle spande zijn spieren aan.

‘1!’

Flits. Alle Waakgorgels-in-opleiding waren verdwenen.

Melle sprintte naar zijn struik en ging op zijn hurken zitten.

‘Au... Au...’ hoorde hij meerdere Waakgorgels boos roepen. Ze hadden per ongeluk dezelfde wegflits-plek gekozen en waren met hoge flitssnelheid op elkaar gebotst.

Bobba lachte. ‘Kleine Krulman, kom maar tevoorschijn...’

Melle kwam tevoorschijn.

De tranen liepen over Bobba's wangen. Hij had zijn handjes op zijn buik gelegd en stond krom van het lachen.

'Wat is er zo grappig, Bobba?' vroeg Melle.

14 Bobba lag inmiddels op de grond en sloeg met zijn Waakstok op het zand. Hij gierde het uit van de pret. Hij probeerde te praten, maar door de slappe lach lukte het niet. Na een minuut kwam hij hikkend van de lach overeind. Hij zocht steun bij zijn Waakstok.

'Ik hou van je, kleine Krulman, maar ik heb nog nooit iemand in mijn leven zo langzaam zien wegflitsen. Het duurde wel vijf seconden, of-niet-of-wel.' Weer bulderde Bobba het uit.

'Sta je me nu uit te lachen, Bobba?' vroeg Melle, een beetje geïrriteerd. Hij fronste zijn wenkbrauwen.

'Sorry, kleine Krulman,' hikte Bobba. 'Ik lach je niet uit, maar ik vond het gewoon zo grappig, of-niet-of-wel.'

Melle pakte zijn Waakstok als een speer vast. 'Bobba, let eens op!'

Hij nam een aanloop en gooide de stok wel twintig meter verder.

De Waakgorgels-in-opleiding tikten vanaf hun wegflits-plekjes met hun stok tegen de grond.

Melle gloeide van trots. 'Nu jij, Bobba,' zei hij.

Bobba stopte met lachen, legde zijn Waakstok in zijn hand en wierp hem ook weg.

Drie meter verderop kwam de stok in het zand neer.

Melle hoorde de Waakgorgels-in-opleiding gniffelen.

'Kijk, Waakgorgeltjes,' riep Meester Mokka. 'We hebben het gisteren gehad over EUG. Jouw Eigen Unieke Genadeklap die je bij jezelf moet zoeken om een Brutelaar te verslaan. Hier zien we, zeg-maar, een voorbeeld van EUS. Jouw Eigen Unieke Specialiteit. Bobba is een wegflitspecialist en de kleine Krulman is goed in Waakstok-werpen. Als ze die krachten bundelen zijn ze veel sterker.'

Alle jonge Gorgels knikten instemmend.

‘Dus de belangrijkste les is vandaag: samen ben je altijd sterker dan twee alleen.’

Meester Mokka wees naar een klein Gorgelmeisje. ‘Liene, kun jij even de Waakstok van de kleine Krulman terughalen?’

Het Waakgorgeltje flitste weg. Toen ze terugflitste en Melle zijn Waakstok overhandigde, keek ze trots naar haar klasgenoten. Melle zag dat ze het stoer vond om zijn Waakstok vastgehouden te hebben.

‘Kleine Krulman,’ zei Meester Mokka, ‘wil jij de Waakstok weer wegwerpen? En Bobba, wil jij hem zo snel mogelijk terughalen, zodat Melle nog een worp kan doen?’

Bobba ging naast Melle staan. Ze gaven elkaar een knipoog.

Melle nam een aanloop en gooide zijn Waakstok zo ver mogelijk weg.

Flits. Weg was Bobba.

De Waakstok landde boven op het duin. Vlak na de landing had Bobba hem al te pakken.

Flits! Binnen een tel lag de Waakstok alweer in Melles hand. Bobba stond hijgend naast hem.

‘*Repetitelabammie!*’ riepen de Waakgorgeltjes en ze klaptten in hun handen. ‘Ze willen dat we het nog een keer doen, of-niet-of-wel,’ zei Bobba lachend. Melle knikte. Hij deed een paar passen achteruit. Hij wilde zijn Waakstok-werprecord verbeteren.

De Waakgorgels-in-opleiding hielden hun adem in.

Melle nam een aanloop en liet de Waakstok precies op het laatste moment los.

Steeds hoger en hoger ging de stok de lucht in.

Zoeffffff!

Rakelings suisde hij langs een enorme bruine vogel.

Miauuwww!

Een ijzingwekkende kreet schalde over de duinen. De vogel wijzigde van koers en kwam met zijn machtige vleugels recht op hen af.

Bijna alle Waakgorgels flitsten weg. Maar Bobba bleef staan en pakte vlug zijn Waakstok.

Melles mond viel open. Hij had nog nooit een zeearend in het echt gezien.
Hij pakte zijn Toverkijker.

Hij schrok. Op de rug van de vogel zag hij twee Gorgels zitten.

'Kijk daar, Bobba!' riep Melle.

16 De Gorgel flitste op zijn schouders om ook door de Toverkijker te kijken.

Ook Bobba schrok. 'Basibasihali!' riep hij keihard naar enkele jonge Gorgels die zich achter een struik hadden verstopt.

Ze flitsten weg.

Vlak voordat de grote zeearend landde, stond er al een oude Gorgel met een bril naast Melle en Bobba.

Het was de Grijze Gorgel. Hij keek zorgelijk.

